

Arrest

nr. 145145 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMAÏ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 maart 2015 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 21 maart 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd op 24 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vastgesteld dat verzoekster eerder in Spanje werd aangetroffen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzocht op 30 maart 2015, gelet op artikel 18, § 1, b van de Europese Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013), de Spaanse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.4. De Spaanse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 9 april 2015.

1.5. Op 30 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene en haar vier minderjarige kinderen vroegen op 24.03.2015 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor : een identiteitskaart van Syrië met nummer 09480552, afgegeven op 02.01.2006 en een "familieboekje", afgegeven op 12.09.2006. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.01.2015 asiel vroeg in Melilla (Spanje).

De betrokkene, staatsburger van Syrië van Arabische afkomst, werd gehoord op 26.03.2015 en verklaarde dat ze Syrië in november 2014 verliet en via Libanon, Turkije en Algerije naar Libië reisde. Na een verblijf van anderhalve maand in Libië reisde de betrokkene naar eigen zeggen met een schip naar een haar onbekende plaats. Van die plaats ging ze met de auto naar België, waar ze naar eigen zeggen op 21.03.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat ze tot Turkije op legale wijze reisde en dat de smokkelaar haar paspoort in beslag nam. Ze stelde verder nog dat haar echtgenoot in november 2014 vanuit Libanon terugkeerde naar Syrië om hun bezittingen te verkopen. Naar eigen zeggen heeft ze sindsdien geen contact meer gehad met haar echtgenoot.

De betrokkene maakte geen melding van een verblijf in Spanje en werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De betrokkene verklaarde dat haar vingerafdrukken nergens werden geregistreerd en dat ze voorafgaand aan haar asielaanvraag in België nergens asiel vroeg.

Op 30.03.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 09.04.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze in Libanon hoorde dat België een goed land is en omdat haar kinderen in België naar school zullen kunnen gaan. Ze uitte geen verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar stelde dat ze nooit in Spanje is geweest en dat ze in België wil blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor uitte geen verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar stelde dat ze nooit in Spanje is geweest en dat ze in België wil blijven. Ze stelde verder dat ze verkoos asiel te vragen in België omdat haar kinderen in België naar school kunnen gaan.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een

grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds opgemerkt ontkende de betrokkene dat ze voorafgaand aan haar asielaanvraag in België asiel vroeg in Spanje ofschoon het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk aantoonde dat ze dit wel deed. We benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de gelegenheid kreeg om op omstandige wijze te wijzen op omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje, die volgens haar zouden duiden op een vernederende of onmenselijke behandeling. De betrokkene verkoos dit niet te doen en maakte op geen enkel ogenblik melding van vernederende of onmenselijke behandelingen die zij tijdens een verblijf in Spanje persoonlijk zou hebben ondervonden. We stellen vast dat ze dus niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico zou betekenen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde in België te willen blijven, maar zoals reeds opgemerkt kan de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat de betrokkene als alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen en naar eigen zeggen zonder nieuws van haar echtgenoot in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in een kwetsbare positie verkeert.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Er zijn ons inzien geen redenen om aan te nemen dat de Spaanse instanties de kwetsbare positie van de betrokkene als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen niet zouden erkennen. De Spaanse instanties erkenden met hun akkoord voor terugname de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zullen de betrokkene en haar kinderen de aan die hoedanigheid verbonden rechten (toegang tot gezondheidszorg en onderwijs) verlenen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar kinderen.

We verwijzen naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedure werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde bij haar aanmelding op 24.03.2015 een in België verblijvende neef en in België verblijvende schoonfamilie te hebben. Tijdens het verhoor d.d. 26.03.2015 maakte ze enkel melding van een in België verblijvende neef. Ze stelde dat hij een à twee maanden voor haar asiel vroeg in België, maar niet te weten waar hij verblijft. Betreffende het verblijf in België van dit familielid merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Wat de in België verblijvende neef van de betrokkene betreft merken we op dat hij ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Wat eventueel in België verblijvende schoonfamilie betreft -de betrokkene maakte er bij aanmelding wél en tijdens het verhoor geen melding van- merken we betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat artikel 16(1) strikt genomen enkel betrekking heeft op vereniging met een kind, broer of zus of ouder en niet met schoonfamilie. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en haar in België verblijvende schoonfamilie zou bestaan en dat de schoonfamilie van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Gelet op het feit dat verweerder aangeeft dat een overdracht van verzoekster en haar kinderen is gepland op 14 mei 2015 staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 4 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de bepalingen van de richtlijn de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) en van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG).

Verzoekster stelt in wezen dat op basis van tal van verslagen kan worden aangenomen dat zij op een onmenselijk of vernederende wijze zal worden behandeld in Spanje. Zij licht toe van oordeel te zijn dat zij als alleenstaande vrouw die op de vlucht is met vier kinderen dient te worden beschouwd als een persoon die behoort tot de kwetsbare groep van de asielzoekers en dat deze groep in Spanje op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster door verweerder werd gehoord en ontkende ooit in Spanje te zijn geweest. Zij bleef bij dit standpunt ook toen zij werd geconfronteerd met het feit dat haar

vingerafdrukken in Spanje werden genomen. Toen verweerder haar vroeg of zij er een probleem mee zou hebben indien haar asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten zou worden behandeld, antwoordde zij opnieuw ontkennend en gaf zij aan de beslissing van verweerder te zullen volgen.

Verzoekster erkent nu dat zij in Spanje heeft verbleven en stelt dat zij daar in vochtige tenten werd ondergebracht met haar kinderen en dat haar kinderen hierdoor ziek en getraumatiseerd zijn. Er zijn evenwel geen stukken waaruit kan worden afgeleid dat Spanje vluchtelingen opvangt in tentenkampen die niet aan bepaalde standaardvereisten voldoen en gelet op het feit dat verzoekster stelt eigenlijk niet te weten waar zij zich op een bepaald ogenblik bevond en het gegeven dat zij volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar verblijf in Spanje kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij persoonlijk incorrect werd behandeld in Spanje.

Waar verzoekster voorhoudt dat verweerder heeft nagelaten om na te gaan of zij in Spanje, gelet op haar kwetsbaar profiel, niet het risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, kan slechts worden vastgesteld, dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat haar uiteenzetting feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft er niet alleen op gewezen dat er een zeker vertrouwen mag gesteld worden in de Spaanse autoriteiten gezien Spanje, een lidstaat van de Europese Unie, partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM, doch tevens recente verslagen in aanmerking nam omtrent de wijze waarop vluchtelingen in de praktijk in Spanje worden behandeld en opgevangen, inzake de rechten die zij kunnen laten gelden en garanties die zij hebben inzake de behandeling van hun asielaanvraag en het respecteren van het non-refoulementbeginsel.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met de analyse die verweerder maakte aangaande de situatie van vluchtelingen in Spanje en geeft aan dat uit tal van verslagen blijkt dat er nog allerhande problemen zijn in dat land inzake de volledige implementatie en toepassing van bepaalde Europese richtlijnen, dat er in bepaalde opvangcentra tekortkomingen werden vastgesteld en er onregelmatigheden waren, dat de behandeling van een asielaanvraag vaak lang aansleept, dat er soms obstakels zijn om gratis juridische bijstand te bekomen, dat migranten door sommige personen worden gestigmatiseerd, dat er ook racisme bestaat, dat er klachten waren omtrent het gedrag van bepaalde ordehandhavers en dat er bezorgdheid bestaat omtrent de vermindering van de effectieve bescherming van economische, sociale en culturele rechten. Zij betoogt tevens dat Spanje – net zoals België trouwens – in een individueel geval reeds werd veroordeeld omdat een vreemdeling, in een specifieke situatie, niet kon genieten van een effectief rechtsmiddel. Daarnaast licht zij toe dat de opvang van vreemdelingen en toegang tot medische zorgen soms te wensen over laat.

Er moet allereerst worden benadrukt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar specifieke problemen waar zij hoegenaamd niet mee geconfronteerd zal worden, zoals de toestand van homoseksuelen en transseksuele vreemdelingen in Spanje of problemen gelieerd aan centra of plaatsen waar zij nooit is geweest en niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij er ooit terecht zal komen.

Voorts moet worden geduoid dat verzoekster door uiteen te zetten dat er in Spanje, net zoals in de meeste landen, soms nog problemen zijn in het kader van de behandeling van asielprocedures en de opvang en begeleiding van vluchtelingen in de meest ruime zin niet aantoonde dat vluchtelingen, die in het raam van de toepassing van de verordening 604/2013, naar Spanje worden teruggestuurd een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het loutere feit dat er nog bemerkingen kunnen worden gemaakt omtrent de organisatie en de opvang van vluchtelingen in Spanje is, rekening houdende met de vaststelling dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt de Spaanse autoriteiten bepaalde normen respecteren, een basisopvang voorzien, inspanningen leveren om de situatie op een zeker kwalitatief niveau te houden en tevens in aanmerking nemend dat niet blijkt dat de Spaanse autoriteiten geconfronteerd worden met een zeer hoge toevloed aan vluchtelingen waardoor hun systeem te zeer onder druk zou komen te staan, onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te komen. Verzoekster kan geenszins worden gevolgd in haar stelling dat er sprake is van een systematische of algemene praktijk van mensenrechtenschendingen en er dus op verweerder een verplichting zou rusten om meer individuele garanties te eisen alvorens te besluiten dat de Spaanse autoriteiten bevoegd zijn om haar asielaanvraag te behandelen en zij zich naar dit land moet begeven.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat verzoekster door aan te geven dat zij van oordeel is dat de Spaanse autoriteiten in bepaalde gevallen handelingen zouden hebben gesteld die in strijd zijn met sommige bepalingen van het Handvest van de grondrechten en van de door haar aangevoerde bepalingen uit Europese richtlijnen niet aannemelijk maakt dat verweerder zelf deze bepalingen schendt door de bestreden beslissing te nemen.

Gezien de aan de Raad voorgelegde documentatie en voorgaande vaststellingen kan prima facie niet worden besloten dat verweerder de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten, de artikelen 4 en 17 van de verordening nr. 604/2013 of enige bepaling van de richtlijn 2004/83/EG, de richtlijn 2013/32/EU of de richtlijn 2003/9/EG heeft geschonden.

Verzoekster verstrekt de Raad geen toelichting die hem er zou toe kunnen brengen te concluderen dat verweerder het recht op informatie, zoals vervat in artikel 4 van de verordening nr. 604/2013 heeft miskend.

Evenmin blijkt dat verweerder artikel 17 van de verordening nr. 604/2013, waarin is voorzien dat hij de mogelijkheid heeft een asielaanvraag te behandelen zelfs wanneer hij hiertoe, met toepassing van de in voormelde verordening bepaalde regels, niet is gehouden, heeft geschonden. Er zijn namelijk geen gegevens die toelaten te oordelen dat verweerder deze discretionaire bevoegdheid had dienen aan te wenden om op die wijze te voorkomen dat verzoekster in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen.

Aangezien verweerder verzoekster heeft gehoord, rekening heeft gehouden met haar verklaringen en de situatie in Spanje deugdelijk heeft onderzocht en hij een beslissing nam waarvan niet blijkt dat deze gebaseerd is op incorrecte informatie of dat deze kennelijk onredelijk is, kan op het eerste zicht ook geen schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van haar middel stelt verzoekster dat artikel 17, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 een staat in de mogelijkheid stelt om een andere staat te verzoeken om een vluchteling over te nemen *“teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden”*.

In casu kan de Raad enkel opmerken dat de Spaanse autoriteiten geen vraag aan verweerder hebben gesteld om verzoekster over te nemen om humanitaire redenen en haar asielaanvraag in België te laten behandelen. Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom hij de familiale banden die verzoekster heeft met een aantal vreemdelingen die in België verblijven niet heeft weerhouden als een reden om geen gebruik te maken van zijn in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 bepaalde bevoegdheid.

De beschouwingen van verzoekster leiden derhalve tot de conclusie dat verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 heeft geschonden of dat hij niet zorgvuldig optrad.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster dat haar neef en een deel van de familie van haar echtgenoot in België aanwezig is en dat zij als alleenstaande vrouw met vier kinderen financieel en emotioneel afhankelijk is van deze familieleden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster een gezin vormt met de personen waarnaar zij verwijst of dat zij daadwerkelijk wordt opgevangen door deze verwanten. Uit deze stukken blijkt daarentegen dat verzoekster wordt opgevangen door de Belgische staat. Door te stellen dat zij eenmalig een kleine geldsom van verwanten kreeg, toont zij niet aan dat zij een effectief gezin met deze verwanten vormt of financieel van deze familieleden afhankelijk is. Haar standpunt dat zij een affectieve band heeft met haar in België verblijvende verwanten en haar stelling dat zij meer kans heeft haar echtgenoot terug te vinden indien zij in België verblijft leiden niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezins- of familielevens of dat op verweerder een positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat zij wordt

overgebracht naar Spanje om haar asielaanvraag te laten behandelen. Hierbij moet nog worden benadrukt dat verzoekster de contacten met haar verwanten kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat zij, indien haar asielaanvraag wordt ingewilligd, zij de mogelijkheid heeft om haar verwanten in België te bezoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Er dient evenwel ook te worden aangegeven dat verzoekster niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoekster beperkt zich immers tot het standpunt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voorliggende zaak voortvloeit uit het feit dat zij in Spanje het voorwerp zal uitmaken van folteringen en dat zij in dat land onmenselijk zal worden behandeld. Bij de bespreking van het eerste middel werd evenwel vastgesteld dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet kan worden weerhouden. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg niet aangetoond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

G. DE BOECK